

اتحادیه های کارگری " مستقل " در مصر، به دولت مورد حمایت ارتش، می پیوندند

نویسنده: جانس استرن، 22 ژوئن 2013

www.wsws.org

مترجم: شهاب حمیدی

Shehab.hmidi@yahoo.com

عمده ترین بخش برنامه ای چپ خُرده - بورژوازی سوسیالیست های انقلابی (RS) [انگلیس]، و مدافعین بین المللی شان یعنی سازمان جهانی سوسیالیست (ISO) آمریکا و همچنین حزب کارگران سوسیالیست (SWP) (1) انگلیس، این است که، مدعی اند: برای تشکیل جنبش اتحادیه ای در مصر، مبارزه می کنند. این گروه ها خود را قهرمانان مبارزه برای افزایش مزد و حق و حقوق کارگران و یا حتی برای برقراری سوسیالیسم، معرفی می نمایند. با چنین ادعاهایی، آنها نشان میدهند که متعلق به لایه های ساده لوح طبقه ی متوسط و مبلغین سیاست های پیرامونی، این طبقه اند.

از دو هفته و نیم گذشته که ارتش، رئیس جمهور محمد موری و اسلامیت های اخوان المسلمین (MB) را از طریق کودتا از قدرت برکنار کرد تا کنون، سیمای حقیقی پروژه ی تشکیل اتحادیه های کارگری مستقل [سازمان] سوسیالیست های انقلابی هر چه بیشتر روشن گشته است.

کمال ابو ایثا، رهبر فدراسیون اتحادیه های کارگری مستقل مصر (EFITU)، که در عین حال مدیر کل بخش مالیات بر املاک گیزا - اولین اتحادیه کارگری مستقل که در سال 2009 بنا شده است - می باشد، هم اکنون وزیر کار در دولت جدید این کشور است.

ایثا، به دولتی پیوست که تحت کنترل ارتش بوده، و عمدتاً متشکل از مقامات رده های بالای رژیم گذشته ی مبارک، بانک داران بزرگ و طرفداران اقتصاد بازار - آزاد، میباشد. این دولت با چنین ترکیبی، خود را برای حمله بزرگ به طبقه ی کارگر مصر، آماده میکند. ایثا هم اکنون در کنار احمد جلال، به کار مشغول است. احمد جلال کسی است که علاوه بر کار پژوهشگری برای بانک جهانی، از سال 2007 تاکنون ریاست (فورم تحقیقات در رشته اقتصاد) که مقر آن در مصر است را نیز عهده دارد؛ این شخص اکنون وزیر دارایی مصر است، و ایثا، وزیر کار آن. در اطلاعیه ای که در روز چهارشنبه گذشته [17/07/2013] انتشار یافت، جلال اعلان نمود که اتخاذ وام های جدید از صندوق بین المللی پول (IMF)، " راه حل بخشی از مسئله اقتصادی ما میباشد. " او همچنین خواهان کاهش هزینه های عمومی و به زیر کنترل درآوردن کسری بودجه از طریق قطع سوبسیدهای نان و بنزین - که میلیونها از مردم مصر به آن ها وابسته اند - شد.

علدی منصور رئیس جمهور موقت، در سخنرانی اش در روز پنج شنبه [18/07/2013] صراحتاً اعلان نمود که: " برای دست یابی به ثبات و امنیت تا به آخر خواهیم جنگید. "

کارگران هیچ انتظاری بجز سرکوب وحشیانه از این دولت ندارند. استفاده از واژگانی نظیر « ثبات » و « امنیت » در واقع بهانه هایی خواهند بود برای به خون کشاندن اعتراضات و اعتصابات کارگری. مردم مصر، از آغاز کودتای نظامی در سوم ژوئیه تا کنون، شاهد ده ها کشته و صدها زخمی و دستگیری بوده اند. درست دو هفته گذشته، تنها در یک سرکوب خونین در قاهره توسط ارتش از بعد از سرنگونی مبارک، 51 نفر از تظاهر کنندگان که مخالف کودتا بوده و خواهان بازگشت موری به ریاست جمهوری بوده اند، به قتل رسیدند.

کودتای نظامی و به دنبال آن سرکوب خونین مخالفین بمنظور برقراری « ثبات »، از حمایت کامل اتحادیه های کارگری مستقل و همچنین خود کمال ابو ایثا، برخوردار بوده است. بلافاصله بعد از کنترل ارتش بر اوضاع، (EFITU) به کارگران اعلان کرد که به اعتصابات و اعتراضات خاتمه دهند. فدراسیون مذکور، با انتشار بیانیه ای، از ارتش مصر بخاطر انجام وظیفه اش در طول مدت اعتراضاتی که از 30 ژوئن آغاز و به کودتای سوم ژوئیه منجر شد و از جانب خود این فدراسیون به « انقلاب 30 ژوئن معروف گشت »، ستایش و قدردانی نمود.

اینها، همچنین از کارگران خواست تا از حق اعتصاب خود چشم‌پوشند. او در بیانیه یاد شده متذکر شد " کارگرانی که در رژیم گذشته قهرمانان اعتصاب بوده اند، باید هم اکنون قهرمانان تولید شوند. "

سوسیالیست‌های انقلابی (RS) و متحدین بین‌المللی‌شان نقش مرکزی در این تهاجم ضد - انقلابی ایفاء کردند. این گروه‌های چپ دروغین مدتهای مدیدی به تبلیغ ایجاد اتحادیه‌های کارگری مستقل، بعنوان « سازمانهای مبارزه جو »ی طبقه کارگر و آلترناتیو مترقی در تقابل با فدراسیون اتحادیه کارگری مصر (ETUF) که تحت کنترل دولت این کشور است، مشغول بوده اند. اینها، در کنگره مارکسیسم سال 2011 حزب کارگران سوسیالیست (SWP) در لندن، شخصاً حضور داشت و این حزب از ایشان در کنگره بعنوان شخصیتی مترقی و حتا " انقلابی " تحسین نمود. با گمارده شدن اینها به مقام وزیر کار و بخصوص صدور بیانیه‌ای بغایت ضد انقلابی از جانب او، به روشنی نشان میدهد که ادعاهای (RS) مبنی بر مستقل بودن اتحادیه‌ها، دروغی بیش نبوده است. در حقیقت نه تنها (EFITU)، « مستقل » نبوده و نیست، که درست همانند (ETUF) بمثابة ابزاری در دست دولت مصر و مدافعین امپریالیست‌اش، به منظور مهار و سرکوب اعتراضات و اعتصابات کارگران مصر عمل نموده و سد راه مبارزات طبقه کارگر این کشور میباشد.

خود شخص اینها، در ارتباط و همکاری با دولت مصر و امپریالیست آمریکا، سابقه‌ی طولانی دارد. او یکی از اعضای بنیان‌گذار حزب ناصریست کارام، است. در سال 2010، او به‌مراه کمال عباس - رهبر کمیته [برای ایجاد اتحادیه کارگری و خدمات کارگران (CTUWS) - بیاس احترام و قدردانی از تلاشها و خدماتش در امر ایجاد اتحادیه‌های کارگری مستقل در مصر، از طرف (AFL-CIO, S) (2) به دریافت جایزه حقوق بشر جرج مینی-لین کرکلاند، نائل گشت.

آمریکا و بوروکراتهای اتحادیه اروپا، علاوه بر اینکه به کارهای پلیسی در درون جنبش‌های کارگری کشور‌های دیگر مشغولند، همواره در تلاش‌شان برای ایجاد اتحادیه‌های کارگری مستقل در خارج از مرزهای کشورشان، بمنظور دفاع و حفظ نظام سرمایه‌داری آمریکا و اروپا نیز، بسیار معروف و مشهورند. اتحادیه‌های کارگری مستقل نیز در راستای همین اهداف و عملکردها، خود را سازمان میدهند.

لازم به گفتن نیست که، این سازمانها عمیقاً ضد - کمونیست و طرفدار نظام سرمایه‌داری اند. از آنجا که سرمایه‌مالی در سطح بین‌المللی در صدد استثمار هر چه بیشتر طبقه‌ی کارگر جهانی بوده، هدف عمده اتحادیه‌های کارگری مستقل، ایجاد شرایط و ساختار نوین، بمنظور کنترل این طبقه‌ی جهانی میباشد.

در سرتاسر طول دهه گذشته در مصر، مقاومت طبقه‌ی کارگر علیه برنامه‌های تعدیل ساختاری (Structural Adjustment) تحمیل شده از جانب IMF که حاصلی بجز ویرانی و فاجعه برای کارگران نداشت، روز بروز به فزونی‌گرایی. بویژه، با اجرای طرح خصوصی‌سازیهایی شدید در طول مدت کابینه احمد نظیف نخست‌وزیر سابق از سال 2004 به بعد، که نتیجه آن کم شدن مزد کارگران و افت هرچه بیشتر سطح زندگی آنان بود، اعتصابات و اعتراضات کارگری در این کشور دامنه و وسعت بیشتری یافت و سراسری شد. شرایط ناشی از این خصوصی‌سازیها و همچنین دفاع کامل ETUF از آن، سبب گردید تا این اتحادیه کنترل خود بر کارگران را بیشتر و بیشتر از دست بدهد.

در عکس‌العمل به چنین شرایطی، بخشی از نخبگان طبقه‌ی حاکم مصر به‌مراه اربابان امپریالیست بین‌المللی‌شان در آمریکا و اروپا، بمنظور جلوگیری از اعتلای جنبشهای واقع‌ای کارگری، در صدد ایجاد فضای - بوروکراسی اتحادیه‌های کارگری به اصطلاح « مستقل » - برآمدند. یکی از عمده‌ترین سازمانهای کارگری غیر دولتی یعنی CTUWS، که نقش بسیار مؤثر در این پروژه داشت، از حمایت‌های بی‌دریغ (AFL-CIO) آمریکا و کنفدراسیون اتحادیه‌های کارگری اروپا (ETUC) برخوردار گشت.

بعد از انقلاب سال 2011، آنگاه که کارگران مصر بر علیه ETUF بپاخاستند و به امکان و دفاتر آن حمله ور شدند، امپریالیسم بر تلاش خود برای تشکیل اتحادیه‌های مستقل، شدت بیشتری داد. در کنگره مؤسس (EFITU) که در آغاز سال 2012 در قاهره برگزار گردید، نمایندگان عالی‌رتبه سازمانهای بین‌المللی از جمله: « سازمان جهانی کار »، (ILO)، « کنگره بین‌المللی اتحادیه‌های کارگری »، (ITUC)، و همچنین (ETUC)، در آن کنگره حضور داشتند.

هدف اتحادیه های کارگری مستقل و مدافعین چپ - دروغین آن در [سازمان] سوسیالیست های انقلابی (RS)، همیشه این بوده است که به مقام اتحادیه های بوروکراتیک کارگری مصر ارتقاء یافته و به رسمیت شناخته شوند. بعد از سقوط مبارک، اتحادیه های کارگری مستقل، در نامه اش به شورای عالی فرماندهی وقت ارتش مصر، آمادگی خود را برای کنترل جنبش انقلابی طبقه ی کارگر مصر، اعلان نمود.

در آن نامه، از جمله چنین آمده است: " همه آن هزاران اعتصاب کارگری ای که در طول پنج سال قبل از انقلاب در سرتاسر کشور به وقوع پیوستند، در خارج از چارچوب قوانین مصوب دولت بوده اند؛ (در صورتیکه اگر، به اتحادیه های واقع ای اجازه زیست داده میشد، آن اعتصابات " غیر قانونی " نمی بودند.)، حال که نقش اتحادیه های کارگری شرکت در مذاکرات و گفتگوها با دولت بمنظور بهتر کردن شرایط کار کارگران میباشد، اتحادیه های کارگری واقع ای در مصر، از اعتصابات و دستگیر شدن ها، پرهیز خواهند کرد."

حل شدن « فدراسیون اتحادیه های کارگری مستقل مصر»، (EFITU) در درون رژیم مورد حمایت ارتش، افساءگر نفوذ هر چه بیشتر عناصر ضد - دموکراتیک طبقه ی متوسط مصر به درون این تشکیلات است که اتحادیه های بوروکراتیک کارگری « مستقل » و مدافعین آن در (RS) نمایندگان آن اند.

این تشکل ها، در صورت روبرو شدن با جنبش های عظیم طبقه ی کارگر، آماده اند که از دیکتاتوری نظامی، علیه خطر انقلاب اجتماعی، دفاع کنند.

توضیحات مترجم:

- 1 - SWP (حزب کارگران سوسیالیست): بزرگترین سازمان چپ ترانسکیست انگلیس است که در سه دوره متوالی (1997-2007) به حزب امپریالیستی کارگر این کشور به رهبری تونی بلیر، در انتخابات نخست وزیری رأی داد و از این حزب در مقابل حزب امپریالیستی محافظه کار، دفاع نمود.
- 2 - AFL - CIO (فدراسیون کنگره کار سازمانهای صنایع آمریکا): عمده ترین فدراسیون اتحادیه های کارگری این کشور است. مرکز همبستگی آمریکایی (سولیداریتی سنتر) بازوی بین المللی این فدراسیون میباشد.